

§ 222 og til en lille Rettelse i Paragraphen om Dueller, fordi der nu er blevet staaende en Inconsequents, som synes besynderlig. Det hedder nemlig i 2den Pasus af § 208: „Har Noget under Duellen ved forsættlig Overtrædelse af Vedtægt eller Aftale forarsaget den Andens Død, eller en af de nævnte Legemsbestadigelser“ — det vil sige en af de bethdeligere, som omtales i § 204 — „bliver den efter Tilfældets Bestaandighed almindelig forestrevne Straf at anvende.“ Det forekommer mig nu, at netop naar Duellen i det Hele, er strafbar, er det det eneste Consequente, at den almindelige Straf, for Legemsbestadigelse, maa komme til Anvendelse, hvis der paa Grund af Brud paa Duellvedtægterne bliver bevirket en hvilken som helst Legemsbestadigelse, og at det ikke er nogen ubethdelig Straf, hvormed der her kan blive Spørgsmaal, vil det være Thing see af § 203, hvor det viser sig, at Legemsbestadigelser, der ikke naae op til § 204, aldrig kunne medføre Strafarbejde af indtil 4 Aar.

Der er dernæst vedtaget nogle Endringer, der ligesom have villet give et lidt forandret Begreb af de Forbrydelser, om hvilke der er Spørgsmaal. Jeg skal her indskrænke mig til at nævne to. Ved den sidste har det maaskee ikke været tilsigtet at forandre Begrebet, men det vil dog ganske vist blive Virkningen af den flete Forandring. Den første angaaer § 94. Der er i det tidligere Udkast truffet en særegen Bestemmelse til Bestyttelse for de kongelige Prindsar og Prindsesser. Her er der nu foretaget en Forandring, og dette kan jeg godt forstaae, thi der har aabenbart hvilet en uheldig Stjerne over denne Paragraph fra Begyndelsen af, hvilket hidrører fra, at der i de trykte Motiver har været Urigtigheder, som ikke klart ere blevne paaviste i rette Tid. Man har nemlig paa en forunderlig Maade, saavidt jeg kan see, glemt den Virkning, Thronfølgelovens Vedtagelse har maattet have paa det ældre Begreb om kongelige Prindsar og Prindsesser. Det statsretlige Begreb om Prindsar og Prindsesser efter Kongeloven kunde naturligviis ikke vedblive at gjælde, efterat Kongelovens Arvesølge var opgivet. Det er derfor ikke min Mening, at man skal vende tilbage til Udkastets oprin-

delige Form; jeg mener tværtimod, at man saameget som muligt skal slutte sig til det, der senest er vedtaget. Men paa Grund af, at Sagen først fik sin Afgjorelse ved tredie Behandling i Folkethinget, er der kommet til at staae Noget, som utvivlsomt vilde være blevet rettet, dersom det nu vedtagne Forslag var blevet antaget i Folkethinget paa et tidligere Trin af Sagen. Det, der ligger for, er Noget, der utvivlsomt vil saare Landstingets ridderlige Følelse i en saadan Grad, at det ikke kan lade det gaae igjennem. Der er nemlig kommet til at staae: „Begaaes nogen af de i §§ 88—90 omhandlede Forbrydelser mod nogen anden af de efter Thronfølgeloven arveberettigede Prindsar eller mod nogen her i Riget boende Prindsesse, der er Datter af den regjerende Konge, blive Lovens almindelige Straffe at forhøje, efter Omstaendighederne indtil det Dobbelte.“ Følgen heraf vil altsaa blive, at den Bestyttelse, man vil give den danske Prindsesse, vil høre op i det Dieblit, hendes Fader bærer, og dette synes just ikke at være noget smukt Dieblit til at fratage hende den omhandlede Bestyttelse. — Dernæst er der i § 234 indkommet Ordet „bethdeligere“; der staaer nu: „Vortagelsen af paa Roden staaende Træer eller bethdeligere Dele af samme ansees som andet Tyveri.“ Dette er vist ligesom forvirrende og skadeligt, og Udeladelsen af Ordet „bethdeligere“ vilde derimod, derom er jeg overbevist, ikke kunne gjøre nogen Skade. — Af de processuelle Bestemmelser skal jeg indskrænke mig til at nævne een, hvorved jeg troer, at en Forandring bør komme under Overveielse, nemlig med Hensyn til Forsølgelsen af Hoersager. Denne er i det nye Udkast stillet saaledes, at der ikke bliver Spørgsmaal om offentlig Paatale, med mindre den fornærmede Ugtefælle begjærer det. Dette er, synes det mig, under alle Omstaendigheder at sætte den paagjældende Ugtefælle i en forunderlig faldt Stilling. Jeg følte mig langt mere tiltalt af det Forslag, som var stillet i Folkethinget ved 3die Behandling, og som kun saldt imod et ringe Antal Stemmers Overvægt; det gik ud paa, at, inden offentlig Sag reises, skulde Erklæring afæstes den fornærmede Ugtefælle, og Sagen altsaa slet ikke forfølges, saa-